

Čtení: L 6, 17 – 26; **Text:** L 16, 19 – 31

Biblické vyprávění, které si máme dnes povědět společně s nedělní školou je dvojí. Máme si připomenout Ježíšova blahoslavenství a k tomu připojit podobenství o boháči a Lazarovi.

Slova blahoslavenství Ježíš pronesl ve svém nejznámějším kázání, kterému se obvykle říká „kázání na hoře“. To podle Matoušova evangelia, kde Ježíš předtím, než začal kázat, vystoupil na horu a tam se posadil. Evangelista Lukáš tu samou scénu však vykreslil úplně jinak. Úmyslně všechno obrátil. Ježíš nevystoupil s učedníky na horu ani se tam neposadil. Naopak. „Sešel s nimi dolů a na rovině zůstal stát.“ Všechno jakoby naruby. Zatímco Matouš chtěl podat Ježíše jako Božího Syna, který zasedá jakoby na trůnu a shůry sesílá lidem Boží slovo, Lukáš nechává Ježíše sestoupit z hory dolů mezi prostý lid, aby s nimi mluvil na rovině jako jeden z nich, byl jim na dosah a dokonce čteme, že každý ze zástupu se snažil dotknout se ho. Ježíš si tu neponechává od těch ubožáků žádný povýšený odstup. Je jim zcela nadosah. Dovoluje všem, i dětem, aby si na něho sáhli. Aby se k němu přitulili. Aby si mu třeba sedli na klín. To je přece něco krásného. Dává jim tak zakoušet, jak to jednou bude v nebi. A my víme, že kolem Pána Ježíše se shromažďovali lidé všelijací. Nemocní, postižení, žebráci, bezdomovci. Lidé z okraje společnosti. Lidé, kteří na tom byli špatně. Lidé, o kterých by každý řekl: To jsou ti chudáci! A oni to také stále kolem sebe slyšovali: Ty jsi takový chudák, ty jsi takový nemocný, bídný, slabý, z tebe nikdy nic pořádného nebude, tebe nic dobrého v životě nečeká, takový jako ty nemají v tomto světě budoucnost. Ale od Ježíše nikdy nic takového neslyšeli. Ježíš naopak věděl, že takto postižení potřebují slyšet něco jiného. Ježíš je v jejich ubohosti nikdy nepodporoval, nedeptal, nesrážel, ale ani je nelitoval. On jim říkal, co nás by nenapadlo. On jim gratuloval. On jim blahopřál. Říkal jim: Vy chudí nejste žádní chudáci, a ať vám to nikdo neříká. Vy jste blahoslavení, protože vám patří království nebeské. A blaze vám hladovým. Ne proto, že teď hladovíte, ale proto, že vy budete nasyceni. A ať vám nikdo neříká, že ne. A vy, kteří nyní pláčete, vám už teď gratuluji k vašemu smíchu. Ano, protože vy se budete smát. Už teď vám k tomu blahopřeji, ať víte, že se máte na co těšit. Bída, hlad a pláč jsou smutné věci a ten, kdo je prožívá, má většinou dojem, že tak je to už napořád. Ale Ježíš říká: Jestliže něco z toho prožíváte, pak to zároveň znamená, že máte před sebou skvělou perspektivu. Vy se totiž máte na co těšit. Máte před sebou skvělé vyhlídky. Protože hladoví budou nasyceni a plačící potěšeni. Je pravda, že v naší zemi nevíme, co je to skutečná bída, nouze a hlad. Ale známe zase mnohá jiná trápení. Máme třeba strach z odmítnutí, z rozchodu, z nelásky, z něčí nenávisť, z potupy, z trapasu, z toho, že nás kamarádi nepřijmou mezi sebe, že nás ze svého kolektivu vyloučí, že třeba vymažou naše jméno z profilu na facebooku. I pro takové případy má Ježíš v zásobě gratulaci. A říká: „Blaze vám, když vás lidé budou nenávidět a když vás vyloučí, potupí a vymažou vaše jméno jako proklaté pro Syna člověka. Veselte se v ten den a jásejte radostí; hle, máte hojnou odměnu v nebi.“ Zřekne-li se vás někdo na zemi, to ještě nic neznamená, protože je tu Někdo, kdo vás nikdy neopustí a nikdy se vás nezřekne. U něho máte hojnou odměnu. A k té hojné odměně Ježíš všem těm chudým, hladovým, plačícím, nenáviděným a potupeným už teď blahopřeje. Jestliže ale platí, že hladoví budou nasyceni a plačící se budou smát, pak totéž platí i obráceně. Sytí budou hladovět, a ti, kdo se smějí, budou plakat. A nad těmi už teď Ježíš běduje a říká: „Běda vám, bohatým, vždyť vám se už potěšení dostalo. Běda vám, kdo jste nyní nasyceni, neboť budete hladovět. Běda, kdo se nyní smějete, neboť budete plakat a naříkat.“

Tutéž skutečnost popsal Ježíš při jiné příležitosti velmi názorně pomocí podobenství. Vyprávěl o náramně bohatém člověku, který žil přepychovým a pohodlným životem. Byl vždy nádherně oblečen a na každý den si dopřával skvělé hostiny. Sám pro sebe. Víc o tom člověku nevíme. Ani jak se jmenoval. A když se o někom nemůže říci nic víc než to, že je bohatý, pak je to velice málo. Boháč v našem podobenství byl jenom bohatý, ale už nic víc. Užíval si svého bohatství a nevíšal si toho, jak žijí jiní. U vrat jeho domu lehával nějaký chudák, jménem Lazar, plný vředů. Boháč si ho nevíšal. Dělal, jakoby ho neviděl. To všímavější byli psi. Ti, když mají nějaké zranění, tak se z něj dokážou vylízat. A když viděli zraněného Lazara, olizovali jeho vředy, snad aby ho vyléčili. Lazarovo jméno znamená: „Bůh je pomoc“. Pomůže Bůh tomu chudákovi? Jestli si myslíte, že z něj Pán Bůh také udělá boháče, tak se mýlíte. To by mu nepomohlo ani v nejmenším. Dopadlo to tak, že Lazar umřel. Někdo řekne, tak ubohý život měl, a ještě nakonec umře. Smutné příběhy nemáme rádi. To však není ještě konec. Umřel i ten boháč a byl pohřben. V jeho životě bylo všechno honosné. Nosil drahé šaty. Pořádal honosné hostiny. Obklopoval se luxusem. Vlastně jedině, co mu ještě chybělo do sbírky jeho honosných cenností, byl honosný pohřeb. Škoda jen, že už si ho neužil. Ale smrtí obou postav Ježíšovo podobenství stále ještě nekončí. Jsme teprve v půlce. Ježíš vypráví, že Lazara po smrti andělé přenesli do lůna Abrahamova. To je obraz ze starých židovských představ, ale vlastně i z našich zasutých vzpomínek na chvíle dětského mazlení, kdy jsme se rádi stulili mamince nebo tatínkovi na klíně. Tak i Lazar nyní sedí na klíně Abrahamově a prožívá nevýslovnou radost. Boháč tam není. Toho vidíme trápit se žízni v mukách pekelných. To je najednou překvapení. Za tou stěnou smrti, za kterou žádný člověk nevidí, je všechno jinak. Chudý, hladový a plačící je najednou království Božím, nasycený a raduje se, zatímco ten, který žil v přepychu a na každý den hodoval, se souží v pekelných plamenech. Za svého života si Lazara nevíšal, ale nyní boháč už Lazara vidí. Vidí ho jakoby ve veliké

dálce jak se raduje s otcem Abrahamem. A boháč zvolal: „Otče Abrahame, smiluj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň špičku prstu ve vodě a svlaží mé rty, neboť se trápím v tomto plameni. Za svého života boháč pro Lazara nehnul ani prstem. A teď by chtěl, aby mu Lazar pomohl. Abraham proto odpovídá: „Synu, vzpomeň si, že se ti dostalo všeho dobrého už za tvého života, a Lazarovi naopak všeho zlého. Nyní on se raduje a ty trpíš. A nad to vše je mezi námi a vámi velká propast, takže nikdo – i kdyby chtěl, nemůže přejít odtud k vám ani překročit od vás k nám.“ Tu si boháč uvědomil, že je na nápravu pozdě. Ale pak ho napadlo, že má ještě pět bratrů, a ti žijí stejným způsobem, jako žil on. Proto zavolal znovu na Abrahama: „Prosím tě tedy, otče, pošli jej do mého rodného domu, neboť mám pět bratrů, ať je varuje, aby také oni nepřišli do tohoto místa muk.“ Ale Abraham mu odpověděl: „Mají přece Bibli, tam to všechno je, ať podle ní žijí, a nikdy do pekla nepřijdou!“ Boháč řekl: „Ne tak, otče Abrahame, oni Písmo neberou vážně, ale kdyby tak k nim přišel někdo z mrtvých, budou činit pokání.“ Abraham odpověděl: Jestli neposlouchají Písmo, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.“

A to je, bratři a sestry, naprostá pravda. Bůh to totiž nakonec přece jen udělal. Ježíš Kristus vstal z mrtvých. A lidé se ani tak přesvědčit nedali. Žádný důkaz ze záhrobí nikdy nezpůsobí, aby lidé začali věřit v Pána Boha. Víra nevzniká z důkazů, ale ze slyšení Božího slova. A to dnešní Boží slovo, skryté v Ježíšově podobenství, nás dostatečně důrazně napomíná, abychom si dobře rozmysleli, jak chceme prožít svůj život. A klade nám otázku, zda počítáme ještě s něčím víc, než jen se smrtí na konci života. Zda počítáme s tím, že se karty mohou obrátit. Ježíš chce, abychom nepodléhali falešnému dojmu, že náš úděl zde na zemi je něco definitivního a konečného. Pro sebespokojené a pyšné je to výzva k nápravě, dokud je čas, dříve než jejich situaci smrt navždy obrátí naruby. A pro chudé a nuzné je to potěšení, či přesněji, je to důvod k radostnému těšení, že jednou, jsou-li potomky Abrahamovými, se posadí na jeho klíně, a jsou-li následovníky Kristovými, budou se moci bez zábran stulit na klíně Pána Ježíše. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši, děkujeme ti, že nás máš tak rád. Dej, ať i my projevujeme lásku ve svém životě, ať si všímáme jeden druhého, jeho starostí a bolestí a nežijeme jen sami pro sebe. Amen.*